

Sygn. akt II AKa 367/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr)

Sędziowie: SA – Anna Kalbarczyk

SO (del) – Paweł Dobosz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Arkadiusza Buśkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2021 r.

sprawy

1) *G. P. (1) s. J. i B. urodz. (...) w O.*

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

1) *M. P. (1) s. S. i E. urodz. (...) w W.*

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

2) *P. M. (1) s. G. i J. urodz. (...) w W.*

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców G. P. (1) i M. P. (1) oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 lutego 2019 r. sygn. akt VIII K 146/16

1) *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*

1) *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. i adw. D. M. – Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, obejmujące VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;*

2) *zasądza od oskarżonych G. P. (1) i M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących, w tym tytułem opłaty:*

- od G. P. (1) kwotę 400 (czteryście) złotych,

- od M. P. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 367/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 lutego 2019 r.,
sygn. akt VIII K 146/16

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca oskarżonego G. P. (1), obrońca oskarżonego M. P. (1)
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. ***Granice zaskarżenia***

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1)	Zarzuty apelacji obrońcy G. P. (1): a) w zakresie pkt 1 wyroku: <ul style="list-style-type: none"> • mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodu z wyjaśnień G. P. (1) oraz współoskarżonych, a także zeznań świadków: M. M. (1), A. K. (1), R. R. (1), która to ocena dowodów prowadziła do uznania, że oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą, pomimo iż osoby przypisane do grupy dokonywały przestępstw 	# zasadny
2)		# częściowo zasadny
3)		# niezasadne
4)		# zasadny
5)		# częściowo zasadny
5)		# niezasadne
6)		# zasadny
7)		# częściowo zasadny
8)	# niezasadne	
		# zasadny
		# częściowo zasadny

również na własną rękę z pominięciem G. P. (1), wykorzystując materiały przygotowane przez oskarżonego i jego sposób działania, a czasem wykonując zlecenia G. P. (1) rozliczały się z nim tylko częściowo;

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

zasadny

- w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu oskarżonego G. P. (1) za winnego czynu z art. 258 § 3 k.k. pomimo ustalenia, iż nie w każdym z zarzucanych mu czynów kierował współpracownikami oraz, że osoby przypisane do grupy działały niejednokrotnie z pominięciem G. P. (1), co wskazuje na brak utrwalonej pozycji oskarżonego w grupie, brak hierarchii i struktury grupy, co wskazuje na akcydentalny a nie zorganizowany sposób działania grupy osób;

częściowo zasadny

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

b) w zakresie pkt 2 wyroku:

- mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. polegająca na:
- rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości dotyczących czynów wymienionych w pkt 2.82-2.110 wyroku, co do zamiaru oskarżonego oszustwa sieci telekomunikacyjnych, podczas gdy G. P. (1) na ile mógł, należycie wykonywał zawarte za pośrednictwem P. T. umowy, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych;
- rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości

dotyczących czynów wymienionych w pkt 2.111-2.114 wyroku, co do współpracy G. P. (1) z A. K. (2), podczas gdy umowy były zawierane na rzecz (...) Sp. Z o.o., której A. K. (3) był współnikiem i czyny te zostały dokonane wyłącznie przez A. K. (2) w imieniu jego spółki, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych;

- mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na:
- dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego, A. K. (1) i M. M. (1), która to ocena przejawia się w błędnym przyjęciu, że G. P. (1) kierował za pośrednictwem M. M. (1) działaniem A. K. (1) opisanym w pkt 2.16 wyroku, podczas gdy oskarżony nie był zaangażowany w dokonanie tego oszustwa na szkodę sieci P., co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych;
- dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego oraz innych świadków, która to ocena przejawia się w błędnym przyjęciu, że G. P. (1) dokonał czynów wymienionych w pkt 2.134-2.151 wyroku polegających na osobistym działaniu w imieniu własnym lub jako prezes zarządu osób prawnych, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że zachowywał on pewne środki ostrożności, aby nie zostać wykrytym, przede wszystkim jego sposób

działania znamionowało użycie innych osób i fałszywych pełnomocnictw;

c) mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 193 k.p.k. polegającą na ustaleniu wartości wyrządzonej szkody w oparciu o ceny aparatów telefonicznych w salonach operatorów sieci, podczas gdy ustalenie tej wartości wymaga wiedzy specjalnej posiadanej przez biegłego rzeczoznawcę z zakresu wyceny rzeczy ruchomych;

d) obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego oraz sądowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i niezasadnego uznania przez Sąd, że wyjaśnienia G. P. (1) nie wyjaśniały istotnych okoliczności popełnienia zarzucanych czynów, podczas gdy G. P. (1) na pierwszym przesłuchaniu przyznał się do niektórych zarzucanych czynów - ujawnił imiona i nazwiska osób trzecich zaangażowanych w popełnianie czynów zabronionych oraz w pełni współpracował z organami ścigania na każdym etapie postępowania co powinno doprowadzić do zastosowania przez Sąd art. 60 § 3 k.k.;

e) rażąco surowość kary orzeczonej za czyny z pkt 1 i 2 wyroku, tj. pozbawienia wolności w wymiarze lat pięciu - dwukrotnie wyższym niż kara orzeczona wobec A. K. (2), podczas gdy zgodnie z dyrektywami wymiaru kary powinno zostać uwzględnione, że G. P. (1) ujawnił wobec organów wymiaru sprawiedliwości istotne

okoliczności czynów przestępnych dokonanych przez siebie i inne osoby z ni współpracujące, nadto od dokonania przestępstw minął już znaczny okres, w trakcie którego G. P. (1) przeszedł resocjalizację;

Zarzuty apelacji obrońcy M. P. (1):

1. w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. określonego w pkt. 6 wyroku, na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.

a. obraza przepisów po mianowicie art. 7 k.p.k. postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. (P., zeznań świadków oraz wyciągnięcie z tego materiału wniosków sprzecznych z jego treścią;

b. w konsekwencji obraza przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd, że M. P. (1) był świadomy istnienia grupy przestępczej, brał w niej udział, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że działania oskarżonego miały charakter indywidualny i w żaden sposób nie były związane z grupą jako strukturą przestępczą o czym świadczą takie okoliczności jak: inne osoby stale współpracujące z G. P. nie posiadały wiedzy o działaniach oskarżonego M. P. (1) podjętych w ramach zorganizowanego procederu wyłudzenia telefonów komórkowych; oskarżony za tak krótki okres współpracy z G. P. (14 dni) nie zdążył zorientować się, że w nielegalnym procederze uczestniczy więcej osób, nie zdążył poznać

mechanizmu funkcjonowania grupy, oskarżony w żaden sposób nie okazywał swojej przynależności w życiu tej grupy, które to okoliczności zostały potwierdzone zeznaniami świadków, wyjaśnieniami współoskarżonych oraz oskarżonego M. P. (1);

2. w zakresie czynu określonego w pkt 7 wyroku na podstawie art. 438 pkt 4:

a. rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary w wysokości 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej na okres próby 5 lat, która to kara jest niewspółmiernie wysoka względem stopnia winy oskarżonej, społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz szczegółowych dyrektyw wymiaru kary, wskazanych w art. 53 § 1 i 2 kk;

b. orzeczenie rażąco wysokiej kary grzywny, przekraczającej stopień winy oskarżonego, ponadto wynikającej z nieuwzględnienia przy jej wymiarze przewagi okoliczności łagodzących nad obciążającymi oraz dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych i stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych;

c. rażąca niewspółmierność orzeczonego względem oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami w wysokości ponad 1'1.000, w sytuacji gdy stan majątkowy, rodzinny oraz możliwości zarobkowe oskarżonego wskazują na to, że oskarżony nie będzie w stanie wypełnić tego zobowiązania, a nadto szkoda ta z punktu widzenia pokrzywdzonych nie jest szkodą znaczną, zaś z punktu widzenia oskarżonego

wysokość szkody jest kwotą, której prawdopodobnie nie będzie on w stanie spłacić co powinno skutkować nałożeniem na oskarżonego obowiązku naprawienia poniesionej przez pokrzywdzonych szkody w mniejszej wysokości.

Zarzuty apelacji prokuratora :

- rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonym G. P. (1), P. M. (2) i M. P. (1) kar pozbawienia wolności za czyny popełnione w związku z udziałem w grupie przestępczej i kar łącznych pozbawienia wolności jako kar rażąco łagodnych, i nieuwzględnienie w sposób należyty stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, a także przewartościowanie okoliczności łagodzącej i nieuwzględnienie w dostatecznym stopniu celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonych oraz w zakresie potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czym uchybiono dyspozycji art. 53 § 1 i 2 k.k.;

o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2, 3, 7, 8, 12 i 13 jego części dyspozytywnej poprzez orzeczenie odpowiednio oskarżonemu G. P. (1) kar pozbawienia wolności za czyny z pkt 2 w rozmiarze 8 lat i kary łącznej z pkt 3 w rozmiarze 9 lat, M. P. (1) kar pozbawienia wolności za czyny z pkt 7 w rozmiarze 2 lat i kary łącznej z pkt 8 w rozmiarze. 2 lat i 3 miesięcy, i P. M. (2) kar pozbawienia wolności za czyny z pkt 12 w rozmiarze 3 lat i kary łącznej z pkt 13 w rozmiarze 3 lat i 6 miesięcy.

Prokurator nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>1) Wszystkie zarzuty apelacji obrońcy G. P. (1) dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego, które miałyby skutkować błędem w ustaleniach faktycznych są bezzasadne w stopniu oczywistym [pkt I a), b), d) apelacji].</p> <p>1) W szczególności Sąd I instancji nie przekraczając granic oceny swobodnej, zakreślonych w art. 7 k.p.k., trafnie wykazał, iż zeznania przesłuchanych w sprawie świadków w tym M. M. (1), A. K. (1), R. R. (1) oraz M. i V. F. i innych, a także po części wyjaśnienia samego oskarżonego G. P., stanowią wiarygodną i wystarczającą podstawę do przyjęcia, iż oskarżony założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą wyczerpując znamiona czynu z art. 258 § 3 k.k., zaś wszystkie przypisane mu czyny popełnił, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w rozumieniu art. 65 § 1 k.k.</p> <p>2) Jak trafnie zauważył Sąd I instancji oskarżony, formalnie kwestionując założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, w rzeczywistości potwierdzał, iż był (wspólnie z A. K.) pomysłodawcą wyłudzenia telefonów od operatorów sieci komórkowych oraz doprowadził do zaangażowania w ten proceder szeregu innych osób m. in. P. T. czy M. M. (która następnie werbowała kolejne osoby), a nadto był mózgiem całej operacji, przygotowywał dokumenty do zawierania umów, odbierał telefony od osób, które zawierały te umowy, sprzedawał je w komisie i dzielił</p>	

uzyskane w ten sposób pieniądze (wyjaśnienia cytowane na str. 45, 46, 47 uzasadnienia). Należy też podzielić stanowisko Sądu, że z zeznań W. F., M. F., R. R. (1), a także W. H. i Ł. M. jednoznacznie wynika, iż oskarżony był osobą kierującą zorganizowaną grupą wyłudzającą telefony od operatorów i że struktura oraz sposób kierowania tą grupą przez oskarżonego został szczegółowo opisany m. in. w tej części zeznań M. M. (1), która została uznana za wiarygodną. Osoby te, łącznie z oskarżonym, nawet jeśli co do zasady zakwestionowały swoje uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej, to w ramach swoich relacji odzwierciedliły cały schemat jej przestępczej działalności, która spełnia istotne cechy (wypracowane na gruncie orzecznictwa), pozwalające na uznanie, iż przedmiotowa grupa była grupą zorganizowaną (zb. np. cytowany w apelacji wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 14 czerwca 2017 r. lub Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 czerwca 2002 r. sygn. akt II AKa 123/02).

3) W szczególności, w pisemnych motywach wyroku, słusznie przytoczono w tym kontekście takie cechy jak: istnienie struktury i więzów organizacyjnych (niezależnie od niskiego stopnia zorganizowania tejże struktury), podział ról pomiędzy uczestnikami grupy, trwałość grupy (niemal rok), planowy charakter przestępczej działalności, świadomość członków grupy co do działania w takiej strukturze i wreszcie istnienie kierownictwa grupy, jej ośrodka decyzyjnego tj. osoby (osób), która kieruje grupą, nadzorując i koordynując przestępcze działania poszczególnych jej członków. Sąd

I instancji w sposób wyczerpujący i przekonujący - oparty na szerokim, wiarygodnym, materiale dowodowym - wykazał, iż osobą, która była pomysłodawcą i organizatorem przedmiotowej (w sumie kilkunastoosobowej) grupy przestępczej, osobą która kierowała jej działalnością (współpracując w tym zakresie przez pewien okres z A. K. (2)) i która dokooptowała kolejne osoby do grupy (w tym M. M.), był oskarżony G. P.. Działania P. w tej mierze obejmowały m. in. kierowanie osobami bezpośrednio wyłudzającymi telefony komórkowe, nakłanianie ich do zawierania umów z operatorami, zlecenie im zawarcia tych umów, dostarczanie im niezbędnych do tego dokumentów, w tym dokumentów podrobionych (również dokumentów podrobionych własnoręcznie), odbieranie wyłudzonych telefonów, sprzedawanie ich w komisach, a następnie dzielenie uzyskanych w ten sposób korzyści, w tym w postaci prowizji (ok. 30%), od wartości sprzedanych telefonów, z osobami zawierającymi ww. umowy i z osobami które je nadzorowały, jak też, w ramach podziału zysków, z M. K..

4) Powyższych trafnych ocen i ustaleń Sądu I instancji w żadnym zakresie nie podważają argumenty przedstawione w ramach apelacji. Nie można w szczególności podzielić poglądu skarżącego, iż oskarżony nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, a jedynie ograniczał się do kierowania poszczególnymi osobami, zaś osoby te dodatkowo dokonywały przestępstw na własną rękę lub też tylko częściowo rozliczały się z oskarżonym, co miałoby wskazywać na brak hierarchii i struktury w ww. grupie, na brak zorganizowanego sposobu

jej działania i brak utrwalonej pozycji oskarżonego [zarzut I a)]. Jak bowiem wynika z bezbłędnych ustaleń Sądu I instancji, grupa stworzona przez oskarżonego miała odformalizowany charakter i płytką strukturę organizacyjną. Jej działalność i skład osobowy ulegał nieustannym, dość szybkim, zmianom, zaś reguły uczestnictwa w tej grupie nie były spisane, czy też szczegółowo ustalane i nie istniały też rozbudowane mechanizmy kontroli działań poszczególnych członków grupy.

W tej sytuacji nie można wykluczyć, iż poszczególni członkowie grupy, albo, na pewnym etapie podejmowali działalność na własną rękę, albo też, wykonując zlecenia P., zachowywali się wobec niego w sposób nielojalny. Nie oznacza to jednak, iż struktura wytworzona przez P., nie posiadała opisanych wyżej cech grupy zorganizowanej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. lub też, że cechy te (w okresie objętym aktem oskarżenia) utraciła ani też, że oskarżony nie kierował tą strukturą. Oskarżony, jak trafnie wykazano w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, był zarówno pomysłodawcą i organizatorem przedmiotowej grupy, jak i kierował jej działaniem, tworząc ścisły ośrodek decyzyjny tejże grupy.

W skład hierarchicznej struktury organizacyjnej ww. grupy, oprócz oskarżonego (współpracującego przez pewien okres czasu z A. K.) wchodziły osoby zaufane, usytuowane poniżej, zajmujące się werbowaniem i nadzorowaniem tzw. „slupów” i dostarczaniem dokumentów (M. M., P. M., S. S.), jak i (na najniższym szczeblu hierarchii) osoby zawierające umowy z

operatorami, w celu wyłudzenia aparatów telefonicznych.

5) Bezzasadny jest zatem, w całej rozciągłości, zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku, jak i sprzężone z nim wnioski apelacyjne o uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 1 aktu oskarżenia, jak też o wyeliminowanie z opisu czynu z pkt 2 wyroku znamienia „działania w zorganizowanej grupie przestępczej”.

6) Za bezpodstawne uznać też należy zarzuty sformułowane w pkt b) apelacji tj. w zakresie dotyczącym czynu z pkt 2) wyroku.

7) Już na wstępie należy wskazać na oczywistą bezzasadność zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Zarzut obrazy tegoż przepisu można bowiem podnieść skutecznie, tylko w wypadku, gdy Sąd orzekający w danej sprawie dostrzeże nie dające się usunąć wątpliwości, w zakresie stanu faktycznego lub prawnego tejże sprawy i pomimo to, rozstrzygnie te wątpliwości w sposób niekorzystny dla oskarżonego. W przypadku gdy wątpliwości tego rodzaju zostaną przywołane jedynie w ramach środka odwoławczego, to o obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy.

W sprawie niniejszej Sąd I instancji nie stwierdził istnienia wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., zaś Sąd odwoławczy również nie dostrzega tego typu nieusuwalnych wątpliwości, w tym zwłaszcza w obrębie zagadnień poruszanych w pkt b) apelacji tiret pierwsze i drugie.

Również bowiem w tym zakresie oceny i ustalenia Sąd I instancji uznać należy za prawidłowe i wsparte wiarygodnym materiałem dowodowym.

8) W odniesieniu do czynów dotyczących kierowania działaniem P. T. (2.82 – 2.110) Sąd I instancji logicznie i przekonująco wykazał, iż niezależnie od faktu przejściowego opłacania rachunków za abonament i rozmowy - zamiarem oskarżonego w tym zakresie od samego początku (tj. od sierpnia 2012 r.) objęte były wszystkie znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. popełnionego w warunkach grupy, o której mowa w art. 65 § 1 k.k. (str. 52 – 55 uzasadnienia).

Po części konkluzja znajduje wsparcie w okolicznościach opisanych przez samego oskarżonego, z których wynika, że nie prowadził on takiej działalności gospodarczej, która wymagałaby zawierania tak wielu (kilkudziesięciu w przypadku T.) umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz, że (nie mając dochodów z własnej firmy) był zmuszony szybko rozliczać się z innymi osobami (w tym z A. K.) i że właśnie w tym celu brał telefony i je sprzedawał, traktując to jako formę kredytowania, tj. jako źródło finansowania własnej działalności. Sąd w tej sytuacji trafnie uznał, iż oskarżony od początku planował czerpać zyski z takiego procederu - najpierw zawierając umowy na własną spółkę a potem tworząc fikcyjne dokumenty dla różnych innych firm - zaś początkowo opłacane abonamenty miały go tylko uwiarygodnić i umożliwić zawieranie kolejnych umów w celu wyłudzenia telefonów.

9) O tym, iż oskarżony działał w tym zakresie z zamiarem wprowadzenia w błąd pracowników salonów sieci komórkowych i doprowadzenia w ten sposób pokrzywdzonych podmiotów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przemawia zdecydowanie okoliczność, iż już od sierpnia 2012 r. oskarżony posługiwał się w tym celu podrobionymi dokumentami (kierowanie działaniami J. S., połączone z przekazaniem mu podrobionych dokumentów), zaś od grudnia 2012 r. przekazywał podrobione dokumenty w celu dokonywania wyłudzeń P. T..

10) Nie można przy tym przyjmować (jak tego oczekuje skarżący), że wobec deklaracji oskarżonego, co do chęci uregulowania zobowiązań wobec operatorów sieci komórkowych, nie można mu przypisać działania z zamiarem doprowadzenia tych podmiotów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu. Przeciwnie w realiach niniejszej sprawy, osoby kierowane przez oskarżonego [działające na jego zlecenia i zgodnie z instrukcjami, których im udzielał], posługując się dokumentacją (częstokroć sfalszowaną), dostarczaną przez oskarżonego, wprowadzały w błąd pracowników ww. operatorów, co do rzeczywistego charakteru zawieranych z nimi umów telekomunikacyjnych (które jak wcześniej wskazano były formą kredytowania oskarżonego) oraz co do rzeczywistej możliwości wywiązywania się ze zobowiązań finansowych określonych w tych umowach, w umówionym czasie i w ustalonej wysokości. Tym samym oskarżony, kierując

zorganizowaną przez siebie grupą osób, doprowadzał ww. podmioty do niekorzystnego rozporządzania mieniem - poprzez nieustanne wprowadzanie ich w błąd - i to niezależnie od tego czy początkowo regulował (w szcążkowej formie) należności wynikające z ww. umów i czy liczył na to, iż (pomimo ciągłych kłopotów finansowych), w bliżej nieokreślonej przyszłości będzie je mógł dalej regulować.

11) Jest oczywistym, że gdyby nie wprowadzanie pracowników ww. podmiotów w błąd przez oskarżonego i jego podwładnych, co do charakteru umów i rzeczywistego zamiaru wywiązywania się z określonych tam zobowiązań – w sytuacji, w której jego firma (jak sam twierdzi) miała poważne problemy finansowe - to umowy te nie zostałyby zawarte i nie doszłoby do niekorzystnych, z punktu widzenia ww. podmiotów, rozporządzeń mieniem.

Jak bowiem trafnie podkreśla się, w literaturze i orzecznictwie, znamie skutkowe przestępstwa oszustwa, zastaje wypełnione wtedy, gdy sprawca doprowadza pokrzywdzonego do pogorszenia jego sytuacji majątkowej, w tym do zmniejszenia jego szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości lub tylko do zwiększenia ryzyka majątkowego po stronie pokrzywdzonego (zob. Kodeks Kary pod red. A. Zolla, Tom III Zakamycze 2006 s. 293 – 297 wraz z przytoczonym tam orzecznictwem).

Z tego punktu widzenia okoliczność, iż oskarżony częściowo, (początkowo), czy też sporadycznie, opłacał abonament za wyludzone telefony, nie stanowi w realiach niniejszej sprawy, przesłanki

uniemożliwiającej przyjęcie, iż wyczerpał on komplet znamion określonych w art. 286 § 1 k.k. w zakresie czynów z pkt 2.82 – 2.110 wyroku.

12) Nie istnieją też, wbrew oczekiwaniom skarżącego, jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości, co do ustaleń faktycznych dotyczących czynów z pkt 2.111 – 2.114 wyroku z udziałem A. K. (2).

Sąd I instancji poddał bowiem materiał dowodowy w powyższym zakresie prawidłowej ocenie, zgodnej z regułami zawartymi w art. 7 k.p.k., i na tej podstawie bezbłędnie ustalił, iż A. K. ściśle współpracował z G. P. w ramach kierowanej przez oskarżonego grupy przestępczej, co najmniej od stycznia 2013 r. Proceder ten polegał nie tylko na wyszukiwaniu spółek rejestrowanych w wirtualnych biurach i na podszywaniu się pod właścicieli tych spółek w celu dokonywania oszustw na szkodę operatorów telefonii komórkowej, ale też na wyłudzeniu aparatów i usług telekomunikacyjnych poprzez działania w imieniu spółki (...), w której K. pełnił formalne funkcje Prezesa Zarządu. G. P. pomógł K. w założeniu spółki (...) Sp. z o.o. A. K. zawierał natomiast w jej imieniu umowy, działając na polecenie oskarżonego P. i posługując się otrzymanymi od niego dokumentami a następnie oddawał oskarżonemu wyłudzone telefony (ustalenia i zeznania określone na str. 8, 55 uzasadnienia). Zyski ze sprzedaży telefonów oskarżony dzielił po połowie z K. (wyjaśnienia opisane na str. 40 – 41 uzasadnienia). Nie ulega zatem żadnym wątpliwości, iż oskarżony ściśle współpracując z K., kierował

zarazem jego przestępczymi działaniami podejmowanymi w imieniu spółki (...), opisanymi w pkt 2.111 – 2.114 wyroku, wyczerpując tym samym znamiona czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

13) Chybiony okazał się zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w części dotyczącej czynu z pkt 2.16 wyroku. Również w tym zakresie Sąd I instancji ocenił materiał dowodowy – w tym dowody z zeznań M. M. (1) i A. K. (1) oraz z wyjaśnień oskarżonego – bez przekroczenia granic oceny swobodnej, ustalając w sposób bezbłędny, iż oskarżony w ramach funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, kierował (za pośrednictwem M. M.) zachowaniami A. K. (1). Zeznania M. M. w powyższym zakresie Sąd poddał wnikliwej ocenie wskazując w jakim zakresie są one niewiarygodne, a w której części zasługujące na wiarę daczego (str. 45 – 50 uzasadnienia). Ocena powyższa nie budzi zastrzeżeń. Wiarygodna część zeznań M. M. stanowi natomiast uzasadnioną podstawę do przyjęcia, iż oskarżony był organizatorem działań przestępczych, w które zaangażowano A. K. i to niezależnie od tego, czy pomiędzy oskarżonym i A. K. doszło do bezpośredniego kontaktu. W świetle ww. zeznań, M. M. działała w tym przypadku w ramach, ustalonego w grupie przestępczej, podziału ról jako osoba, która na polecenie oskarżonego, zwerbowała A. K. do zawierania umów z operatorami, przekazywała mu podrobione dokumenty uzyskane od oskarżanego, podwoziła go do salonu firmowego, odebrała od niego telefon, a następnie

przekazała A. P. na jego prośbę oświadczenie, iż umowa sprzedaży telefonu została podpisana w imieniu oskarżonego. Sąd I instancji trafnie zatem ustalił, iż M. M. działała na zlecenie oskarżonego w ramach kierowanej przez niego grupy, tj. w ramach procederu zorganizowanego i nadzorowanego przez oskarżonego, zaś ustaleń tych nie może zmienić okoliczność, iż w niektórych przypadkach A. M. rozliczała się z oskarżonym (str. 51). W tej sytuacji uznać należy, że zarzut dotyczący oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie oszustwa określonego w pkt 2.16 wyroku jest bezpodstawny.

14) Podobnie na akceptację nie zasługuje zarzut obrazy art. 7 k.p.k. sformułowany w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2.134 – 2.151 wyroku.

Brak jest bowiem jakichkolwiek racjonalnych podstaw do podzielenia poglądu skarżącego (zaprezentowanego również w zakresie czynów z pkt 2.111 – 2.114 – dotyczących wyłudzeń telefonów przez A. K.), iż sprawca zawierający umowy w imieniu własnej spółki nie może dopuścić się przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Oskarżony, wykorzystując analogiczny sposób działań, jak w pozostałych przestępstwach popełnianych w ramach funkcjonowania utworzonej przez niego grupy przestępczej, zawierał szereg umów, na szkodę pokrzywdzonych operatorów, tylko i wyłącznie w celu pozyskania środków finansowych uzyskanych ze sprzedaży wyłudzonych aparatów telefonicznych. Jak trafnie ustalił Sąd I instancji, oskarżony działał również w tym przypadku z zamiarem bezpośrednim

wprowadzenia w błąd pracowników sieci komórkowych co do zamiaru wywiązania się z tych umów (str. 61). Uzupełniająco warto podkreślić, że przestępcze działania oskarżonego w tej mierze były podejmowane już na zaawansowanym etapie funkcjonowania zorganizowanej przez niego grupy przestępczej – tj. w okresie od marca do lipca 2013 r. W tym czasie było już oczywistym, że oskarżony i osoby działające na jego polecenie, nie regulują jakichkolwiek zobowiązań określonych w umowach z teleoperatorami sieci komórkowych i że sam oskarżony, z uwagi na złą sytuację finansową swojej firmy (jak twierdzi od stycznia 2013 r.), nie był w stanie uregulować związanych z tym należności, zaś sprzedaż wyłudzonych aparatów telefonicznych traktuje on jako nielegalne źródło pozyskiwania dochodów.

15) Nietrafny okazał się, sformułowany w pkt c) apelacji, zarzut obrazy art. 193 k.p.k., który miałby polegać na ustaleniu wartości szkody w oparciu o ceny aparatów telefonicznych obowiązujące w salonach operatorów sieci komórkowych, podczas, gdy zdaniem skarżącego, ustalenie tej wartości winno nastąpić w oparciu o opinię biegłego. Wbrew stanowisku skarżącego określenie wartości wyłudzonych aparatów i tym samym ustalenie wysokości wyrządzonej w ten sposób szkody, nie wymagało w realiach niniejszej sprawy, pozyskania wiedzy specjalistycznej w drodze przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy ds. wyceny ruchomości. Sąd I instancji, podobnie jak Sąd odwoławczy, słusznie nie stwierdził w tej mierze istnienia konieczności ponownego weryfikowania wartości

wyludzonych aparatów telefonicznych. Wartości te, szczególnie przedstawione przez operatorów sieci komórkowych są, bowiem zarówno wartościami wynikającymi wprost z zabezpieczonej w sprawie dokumentacji w postaci zawieranych z nimi umów (gdzie cena jest co do zasady ustalana zgodnie z wolą stron umowy), jak też są, tym samym, wartościami realnymi, ukształtowanymi w tym czasie obiektywnie, przez rynek usług telekomunikacyjnych – czyli w wysokości rzeczywistej, a nie (jak błędnie uważa skarżący) w wysokości fikcyjnie wykreowanej przez operatorów ww. sieci.

16) Bezzasadny jest zarzut obrazy art. 7 k.p.k. przedstawiony w pkt d) apelacji, który miałby polegać na niezasadnym uznaniu przez Sąd, iż oskarżony nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów i w konsekwencji doprowadzeniu do niezastosowania wobec niego art. 60 § 3 k.k. Przede wszystkim Sąd I instancji w swoich rozważaniach nie odnosi się wprost do powyższej kwestii, nie sposób zatem uznać, iż doszło w tym przypadku do uchybień na płaszczyźnie dotyczącej sądowej oceny wyjaśnień oskarżonego. Niezależnie od tego stwierdzić należy, iż wszechstronna analiza materiału dowodowego, przedstawiona w rozważaniach Sądu I instancji, wskazuje w sposób jednoznaczny, że w sprawie nie zaistniały przesłanki pozwalające na zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 3 k.k. Nie spełnione zostało bowiem podstawowe kryterium uzyskania powyższego przywileju procesowego, w postaci ujawnienia

przez oskarżonego wszystkich istotnych okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Przeciwnie, oskarżony nie ujawnił samoistnienia przeważającej części czynów objętych następnie aktem oskarżenia lecz składał jedynie (ustosunkowując się do zarzutów), mniej lub bardziej rozbudowane wyjaśnienia, dotyczące tych czynów, które zostały wcześniej wykryte i co do których istotne informacje przekazały już inne osoby (tj. np. małżonkowie F. czy M. M. (1)) lub informacje takie wynikały wprost ze zgromadzonej dokumentacji. Oskarżony natomiast przyznawał się tylko sukcesywnie do stawianych mu na bieżąco, w czasie kolejnych przesłuchań, zarzutów, dozując w ten sposób informacje, dotyczące zarówno okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów jak i informacje dotyczące osób uczestniczących w ich popełnianiu co w świetle ugruntowanego w tej mierze orzecznictwa, nie pozwala na stosowanie uregulowania zawartego w art. 60 § 3 lub 4 k.k.

Dodatkowo odnotować wypada, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia pokaźnej części przestępstw przypisanych mu w wyroku, w tym do kluczowego w tej sprawie przestępstwa w postaci założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. W tej sytuacji o zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k. nie może być mowy, a tym samym zarzuty takiej obrazy art. 7 k.p.k. na tej pańszczyźnie, która miałaby mieć wpływ na treść wyroku należy uznać za bezskuteczne.

17) Okoliczność, iż oskarżony G. P. (podobnie jak oskarżeni M. P. i P. M.) składał

obszerne wyśnienia, odsłaniając w pewnym zakresie mechanizm funkcjonowania zorganizowanej przez niego grupy przestępczej, znalazło właściwe odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej mu (stosunkowo łagodnej) kary. Okoliczność ta przemawia zarazem przeciwko możliwości uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacyjnych prokuratora, który domagał się radykalnego podwyższenia kar wymierzonych oskarżonemu.

18) Kary wymierzone oskarżonemu G. P. są karami sprawiedliwymi i współmiernymi do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Nie przekraczają one poziomu zawinienia sprawcy oraz uwzględniają we właściwych proporcjach ogólnie i szczególnie prewencyjne cele kary, a także wszystkie okoliczności istotne dla jej rozmiaru określone w art. 53 § 2 k.k.

Uzasadniając wymiar kar Sąd I instancji słusznie powołał się na takie okoliczności jak uprzednią karalność i powiązaną z tym głęboką demoralizację oskarżonego oraz permanentne trwanie w przestępczym zamiarze, skutkujące zorganizowaniem grupy przestępczej oraz szczegółowym zaplanowaniem i kierowaniem popełnieniem przeszło 150 czynów opisanych w wyroku. Stosownie do zasady z art. 8 k.k. Sąd orzekający nie był przy tym w żadnym stopniu związany, również w zakresie wymiaru kary, prawomocnymi orzeczeniami, które zapadły w stosunku do innych członków przedmiotowej grupy przestępczej.

19) Zastrzeżeń nie budzi też rozstrzygnięcie co do kary łącznej pozbawienia wolności i obowiązku naprawienia szkody art. 46 § 1 k.k. W tej sytuacji zarzut z pkt e) apelacji – oparty o art. 438 pkt 4 k.p.k. - uznać należy za oczywiście bezzasadny.

20) Bezzasadny jest tym samym wniosek apelacyjny, dotyczący obniżenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Podobnie, jak wynika z wcześniejszych rozważań z pkt 1) – 15), w całej rozciągłości za bezpodstawne uznać należy wnioski apelacyjne o uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 1 wyroku, oraz z czynów z pkt 2.16, 2.82 – 2.114 oraz 2.134 – 2.151 wyroku oraz o wyeliminowanie z opisu czynu z pkt 2 wyroku sformułowania „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”.

1) Zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego **M. P. (1)** są bezzasadne, a zatem nie zasługują na uwzględnienie wniosków apelacyjnych o częściowe uniewinnienie oskarżonego oraz o obniżenie wymierzonych mu kar i środków karnych.

2) Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył reguł z art. 7 k.p.k., oceniając zgromadzony materiał dowodowy i wyjaśnienia oskarżonego M. P., ani też nie poczynił w konsekwencji błędnych ustaleń odnośnie tego, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej G. P. i że w ogóle był świadom, iż taka grupa istnieje. Wszystkie przeprowadzone w tej mierze dowody, również dowód z zeznań oskarżonego M. P. wskazywały bowiem (w

sposób pozwalający na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych), że oskarżony został zwerbowany do działania w zorganizowanej grupie przestępczej G. P. przez M. M. (za pośrednictwem jej uczestnika tj. R. R.), że spotykał się z P. i odbierał od niego podrobione dokumenty, oraz że na polecenie P. zawierał na podstawie tych dokumentów umowy we wskazanych salonach, a nadto, że wyłudzone telefony odbierał od oskarżonego G. P. (za co oskarżony otrzymywał prowizje) i że oskarżony nie miał zamiaru wywiązywać się z umownych zobowiązań (str. 45, 15). Z czasem oskarżony przyjął od G. P. propozycje nadzorowania innych osób (w tym P. M.) oraz odbierał przeznaczone dla nich podrobione dokumenty.

3) Z powyższego wynika, iż oskarżony obejmował swoją świadomością funkcjonowanie zorganizowanej struktury przestępczej, złożonej co najmniej z 6 osób i aktywnie uczestniczył w oszustwach popełnionych w ramach tejże zorganizowanej grupy. Tym samym wyczerpał on swoim działaniem znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., zaś pozostałe przypisane mu czyny zostały popełnione w warunkach grupy zorganizowanej, o której mowa w art. 65 § 1 k.k.

4) Wobec mnogości popełnionych w tym formacie przestępstw, nie ma żadnego znaczenia fakt, iż rozgrywały się one na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu (od 11 do 25 września 2013 r.) ani też okoliczności, iż oskarżony nie dowiedział się w tym czasie o wszystkich szczegółach i mechanizmach funkcjonowania ww. grupy.

Powyższe okoliczności znalazły natomiast właściwe odzwierciedlenie w dokonanej przez Sąd ocenie społecznej szkodliwości czynu, która bezpośrednio rzutowała na rozmiar kary wymierzonej oskarżonemu. Sąd I instancji, w należytych proporcjach, uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k., jak też poszczególne okoliczności łagodzące i obciążające, istotne dla określenia jej wysokości. W tym zakresie, jako okoliczności łagodzące, Sąd trafnie przywołał m. in. uprzednią niekaralność i młody wiek oskarżonego, ustabilizowany tryb jego życia oraz fakt przyznania się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw i złożenie obszernych wyjaśnień. Okolicznościom tym, powołanym również w uzasadnieniu środka odwoławczego, Sąd nadał właściwą rangę przy wymiarze kary pozbawienia wolności, a zatem nie sposób przyjąć, iż kara ta – orzeczona zgodnie z regułami z art. 53 k.k. – jest karą rażąco surową, zwłaszcza wobec warunkowego jej zawieszenia na czas 5 lat.

5) Zastrzeżeń nie budzi też wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny – respektujący zasady określone w art. 33 § 3 k.k. i 53 § 1 i 2 k.k. jak i orzeczenie wobec niego środka kompensacyjnego na podstawie art. 46 § 1 k.k., którego wysokość (wbrew oczekiwaniom skarżącego) nie może być dostosowywana do możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego.

6) W tej sytuacji uznać należy, iż podniesione w apelacji zarzuty - dotyczące rażącej niewspółmierności kary (zarówno co do wysokości kary grzywny i kary pozbawienia wolności, jak i co do

okresu zawieszenia tejże kary), a także dotyczące środka określonego w art. 46 § 1 k.k. - są oczywiście bezzasadne.

7) Tym, samym stwierdzić trzeba, że wnioski apelacyjne - zarówno dotyczące uniewinnienia oskarżonego oraz zmiany opisu przypisanych mu czynów i ich kwalifikacji, jak też dotyczące obniżenia kary pozbawienia wolności i okresu próby oraz obniżenia wymiaru środka kompensacyjnego i uchylenia rozstrzygnięcia w zakresie kary grzywny - w całej rozciągłości nie zasługują na uwzględnienie.

Wniosek

Wnioski apelacji obrońcy G. P. (1)

a) o uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 1 wyroku polegającego na kierowaniu grupą zorganizowaną (art. 258 § 3 k.k.);

b) o uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w pkt 2.16, 2.82-2.114, 2.134-2.151 zaskarżonego wyroku

c) wyeliminowanie z opisu czynów w pkt 2 wyroku znamienia: „w ramach grupy przestępczej”;

d) orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności za czyny z pkt 2 wyroku w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;

Wnioski obrońcy M. P.

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. P. (1) w następujący sposób:

1. w zakresie czynu z art. 258 §1 kk określonego w pkt. 6 wyroku

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadne
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadne

<p>poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu w tym punkcie czynu;</p> <p>2. w zakresie czynu z art. 286 §1 kk określonego w pkt. 7 wyroku poprzez:</p> <p>a. wyeliminowanie z opisów czynów określonych w pkt. 7.1 do 7.8 wyroku stwierdzenia, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wyeliminowanie art. 65 § 1 kk z podstawy skazania czynów określonych w pkt. 7 wyroku;</p> <p>b. obniżenie kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy a także obniżenie okresu próby, na jaki zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności z 5 do 2 lat;</p> <p>c. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie środka karnego - obowiązku naprawienia szkody - poprzez obniżenie wymiaru tego środka przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego;</p> <p>d. uchylene wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Powody uznania wniosków za bezzasadne omówiono w powyższych rozważaniach z Lp. 4) i 5).</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia</p>	

i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Zaskarżony wyrok w całości</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody omówiono w powyższych rozważaniach z pkt 3 Lp. 4 i 5	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.	

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	Pkt 2	Wynagrodzenie dla obrońców oskarżonych z tytułu pomocy

		prawnej udzielonej z urzędu wskazanej w art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	3)	Zasądzenie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (w tym opłat) na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPIS
Rafał Kaniok Anna Kalbarczyk Paweł Dobosz

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. P. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia dotyczące skazania oskarżonego	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana

<i>1.3 Granice zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego M. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia dotyczące skazania oskarżonego		
<i>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana